

Šiaulių garbės piliečio Viliaus Purono sveikinimas!

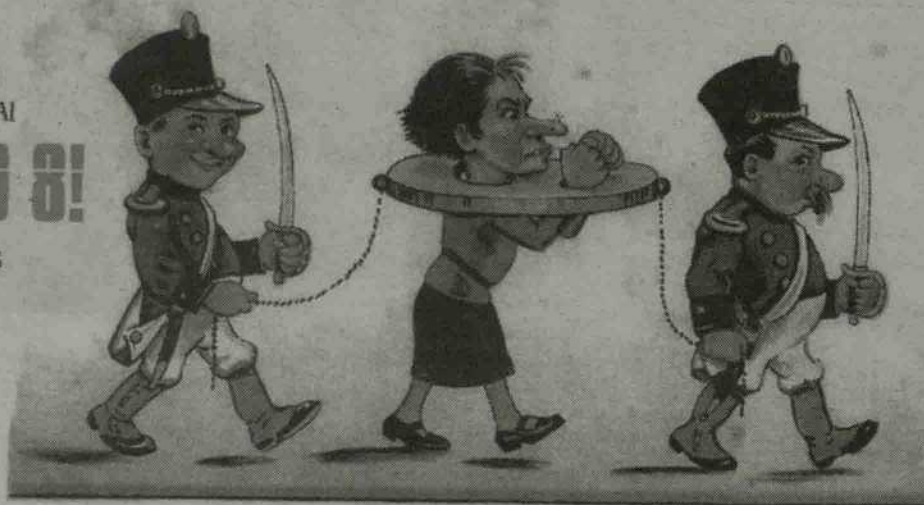
KAI KABINETO HARMONIJAI BEI SUSIKLAUSYMIUI KENKIA SAVA RIAUŠININKĖ,
O PAŠALINĖ INTERESANTĖ SU GAUSIOMIS PRETENZIJOMIS BEI TUŠČIAIS
SKUNDAIS TRIKDO RAMYBĘ, MIELOS MOTERYS, NENUSIMINKITE:

SKAMBINKITE!, RAŠYKITE!, KREIPKITĖS!, KVIESKITE!

JUMS
PAGALBA
SUTEIKSIME
OPERATYVIAI

KOVO 8!

STENGSIMĖS
SUBLIZGĖTI
VISŲ VYRŲ
VARDU...

Eugenijaus Uljanovo tapybos paroda „Tarp fantazijos ir realybės“ pristatė dailininkė Lolita Putramentienė-Braza.

Tarp fantazijos ir realybės

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje eksponuojama Eugenijaus Uljanovo tapybos darbų paroda „Tarp fantazijos ir realybės“.

E. Uljanovas gimęs Šiauliuose, mokėsi Šiaulių dailės mokykloje, vėliau tobulinosi savarankiškai. Nuo 2022-ųjų menininkas pasinė-

reš į abstraktaus meno pasaulį.

E. Uljanovas mėgsta eksperimentuoti, naudoti įvairias medžiagas ir technikas, nesilaiko vienos stilištos, improvizuoja, žaidžia spalvų proporcijomis ir santykiais.

Parengta
pagal bibliotekos inf.

Gyvenimo tėkmėje – devyni

Šiaulietis Liudvikas Stankus, Lietuvos nusipelnęs inžinierius, buvęs ilgametis Šiaulių baldų gamybinio susivienijimo „Venta“ vadovas, išleido dvi prisiminimų knygas ir rengia trečiąją. Į jas sudėta ne tik giminės istorija – jose ir jo gyvenimo devyni dešimtmečiai. Gyvenimo, kurio tėkmė nebuvo srauni upė. Tie dešimtmečiai neatsiejami nuo virsmų, kuriuos išgyveno visa Lietuva. Bet, kaip pats Liudvikas sako, kiekvienas žmogus – tai istorija. Nepakartojama istorija.

(Trečioji pasakojimo dalis; pradžia – kovo 1, 5 d.)

Rūta JANKUVIENĖ

Į laisvę

„Baigiau darbą „Ventoje“ 1989 metais. Pats išėjau sveikatai sušlubavus, – prisimena ponas Liudvikas. – Buvo vasario mėnuo, kai pasijutau keistai. Nuėjau į polikliniką, gydytojai sako keturis mėnesius būk namuose, rašome biuletinį. Pasikeitė ir politiniai vandenys, galvoju, kodėl turėčiau dar sveikata sau gadinti. Nuvažiau į Vilnių, į ministeriją ir padaviau pareiškimą, jog išeinu iš darbo.“

Pasidalija, ir kaip jautėsi, kai ministras patenkino prašymą: „Koks buvau laimingas, kai mane atleido! Šokinėjau iš džiaugsmo, eidamas Vilniaus gatvėmis – pagaliau esu laisvas. Toks didžiulis krūvis buvo neštas, kad pats organizmas pasakė „stop“.“

Palikęs „Ventą“ be darbo ne liko.

Buvęs „Nuklono“ generalinis direktorius Vytautas Mirkės, pradėjęs savo verslą, statė baldų kombinatą ir pasikvietė direktoriumi dirbti Liudviką Stankų.

„Pastatėm gana stiprią uždariosios akcinės bendrovės „Santaka“ įmonę Kentriuose, prie Užvenčio. Bet kai įmonės savininkai persigalvojo gaminti tik duris, man pasidarė nebeįdomu, – sako patyręs baldininkas. – Išėjau pats projektuoti ir gaminti baldų, įkūriau savo įmonę. Bet po visų ekonominių pertvarų pasirodė nebeekonomiška tokią įmonę turėti. Tada individualiai pradėjau dirbti – savo garaže dirbtuvę įrengiau, pats projektuotojas, pats stalius.“

„Dariau pagal vienetinius užsa-

kymus išskirtinius baldus. Norėjo kėdės senovinio stiliaus – dariau, norėjo modernios – dariau modernią. Viena gydytoja labai norėjo senovinės spintos – padarau, sumontuoju. Kas tą spintą matė, grožėjosi ir stebėjosi, kad gebu tokią pagaminti“ – ir pats džiaugėsi savo darbu, kurį intensyviai dirbo net būdamas 84 metų.

Mąsto, kad baldininku tapo gal ir neatsitiktinai. Darbas su medžiu traukė nuo vaikystės. Nuo tada, kai tėvas sūnams tarė: „Vaikai, statykime klėtį“. Ir statė, padėjo, kiek galėjo, nors vienam buvo tik šešeri, o kitam – penkeri metai.

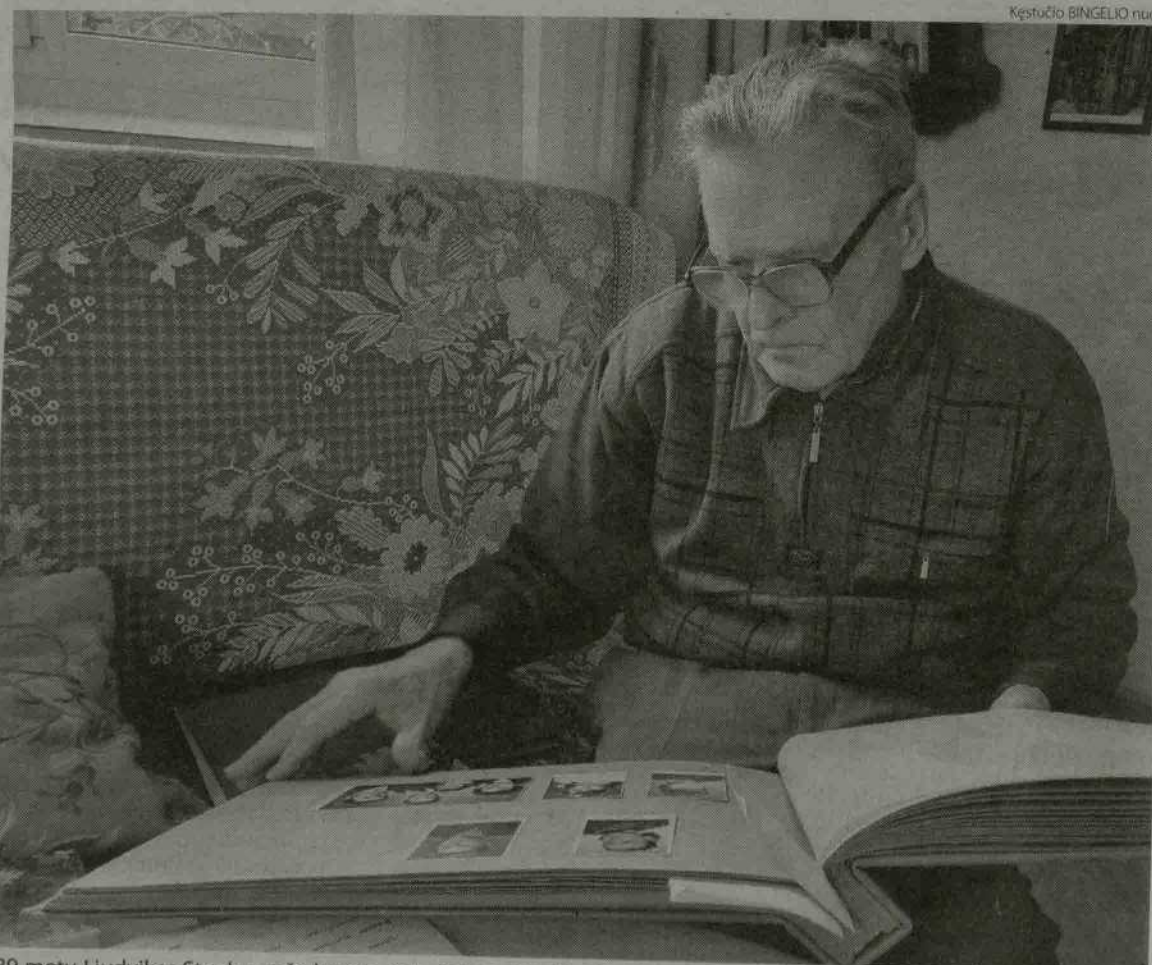
„Pats nesuprantu, kodėl tie tėvo darbai – medžių kirtimas, medienos apdorojimas, vežimas namo iš miško – taip man patiko. Mužu su broliu šakas krovėm ir vežimą, samanas rovėm sienojams sandarinti. Sunkūs ir įdomūs ūkio darbai mus su broliu apsaugojo nuo tinginystės, bet kokį fizinį ir protinį darbą vertinome ir įžengę į solidžius metus“, – pasidalija jis.

Jokios nostalgijos sovietmečiui

„Nenorėčiau, kad grįžtų tokie laikai kaip sovietmečiu, – pabrėžia Liudvikas Stankus. – Mano tėvukas sakydavo: „Gerbkite žmonių kaulus, gyvensime“. O Tarybų sąjunga kiek žmonių pradžė, ant jų kapų statė įmones, rūmus. Ar gali gyvuoti valstybė ant savo žmonių kaulų pastatyta? Ir griuvo ta sąjunga. Kai buvo atkurta Nepriklausomybė, kaip aš džiaugiausi!“

Pamena, jog Sąjungoje jau 1973–1980 metais stagnacija buvo didžiulė ir nieko gero nebuvo tikimasi.

„Pamenu, išsiuntė trims mėnesiams į Maskvą, į kursus, mus su

89 metų Liudvikas Stankus rašo knygas apie šeimos istoriją: „Tos knygos – mano testamentas artimiesiems, anūkams ir jų vaikams.“

Kauno baldų kombinato direktoriumi, – pasakoja. – Jam šovė mintis, jog reikia susitikti su vienu aukštu partiniu veikėju, kuris partijos centro komitete kuruoja ūkio klausimus. Beje, buvau nustebęs, kad ten, kur tik eini, visur lietuviški baldai ir mano „Ventos“ kėdės. Tris patikras reikėjo pereiti. Sutiko mus priimti sekmadienį, galvoju, reikia nusinešti lietuviškų gėrimų. Atidarom kabineto duris, sėdi partinis veikėjas, ant stalo konjakas, kavutė. Tik susižvalgėm, ar savo gėrimus statyti. Jis sako: „Jūs, lietuviai, Sąjungoje esate geriausi šeiminkai. Ką patartumėte daryti, kad taip būtų visoje Sąjungoje?“

„To klausimo niekada neužmiršiu, kaip ir mano kolegų atsakymo ir reakcijos, kurios sulaukėme, – patikina. – Kai kaunietis pasakė, jog „reikia tik vykdyti partijos XXV suvažiavimo nutarimus“, kabineto šeiminkas trenkė kumščiu į stalą ir išvijo mus. Supratom, kad

reikalai krypsta visiškai ne taip, kaip nori CK, kad net ten niekas nebekreipia dėmesio nei į tuos suvažiavimus, nei į plenumus. Kalbėjomės, kad bus kažkokių rimtų naujienų, virsmų ir jie įvyko.“

Skleidžia žinias ir krašto muziejui

„Dabar jau kokius penkerius metus poilsiauju“, – apibūdina savo kasdienybę.

Bet nepoilsiauja. Kasdien sėda prie kompiuterio, toliau gilinasi, kaupia žinias, skaito istorinius šaltinius, rašo ir samprotavimais dalijasi ne tik su artimaisiais, draugais, bet ir su Žemaičių Naumiesčio krašto muziejumi.

2024 metų vasario mėnesį perdavė muziejui rašinį apie savo dėdę, tėvo brolių, savanorį Liudviką Stankų, kurio garbei pats Liudvikas buvo pavadintas ir kurio vardas įrašytas Žemaičių Naumiestyje pastatyme paminkle žuvusiems už Lietuvos laisvę

savanoriams. Išsiaiškino, kokios galėjo būti jo žūties aplinkybės 1919 metais, ir tai, kad jis palaidotas Gardamo kapinėse. Dabar ten šeimos kapas – 1921 metais šalia sūnaus savanorio atgulė jo tėvas Felicijonas Stankus, o 1967 metais buvo palaidota ir mama Marijona Stankienė, išgyvenusi 103 metus.

„Man pačiam labai įdomu giminės istoriją atsekti, – pabrėžia Liudvikas. – Apie savo dėdę, Lietuvos savanorį, ir močiutę, prūsų Marikę Marijoną Ruckalvytę-Stankienę sužinojau tokių dalykų, kurių į pirmąją knygą nesurašiau, dabar tik į trečiąją sudėsiu.“

Džiaugiasi, kad muziejinkai paskleidė žinias apie jo dėdę internete, ir laikraštyje „Šilainių kraštas“. Muziejininkas S. Sodonis savo rašinyje rašo: „Šis paminklas Laisvei ir jos gynėjams pergyveno keletą etapų: su pagarba buvo pastatytas, su neapykanta nugriautas ir su viltimi – atstatytas... O